

bez zaměstnání. Tu pak ani sama zmateční stížnost není s to uvést, jak se obžalovaný mohl pokládati za oprávněna, by zamlčel tento ryze faktický poměr svého zaměstnání u firmy F., i když se vůbec nehledí k právníkové nebo jinaké kvalifikaci tohoto pracovního poměru. Stačí-li však při správném výkladu zákona k opodstatnění odsuzujícího výroku to, co na skutečnostech v rozsudku zjištěno, nedotýkají se výsledky hlavního přelíčení, přesněji části výpovědi svědka Bedřicha Z-a v rozsudku opomenuté a průvodní věta opomenutého prý návrhu, skutečností pro výrok o vině rozhodných, takže nalézací soud mohl jednak onu část výpovědi Z-ovy opomenouti, aniž se tím stal jeho výrok neúplným ve smyslu §u 281 čís. 5 tr. ř., jednak přejíti přes průvodní návrh, aniž opomenutí návrhu mohlo, jak předpokládá první věta posledního odstavce §u 281 tr. ř. i pro účinnost výtek podle čís. 4 tohoto §u, působiti na konečné rozhodnutí směrem obžalovanému škodlivým. Podle toho, co uvedeno, ukázala se zmateční stížnost ve všech směrech bezdůvodnou. Bylo ji proto zavrhnouti.

Čís. 2678.

Důvod zmatečnosti čís. 9 písm. c) §u 281 tr. ř. předpokládá zákon porušující nebo nesprávně vykládající výrok o tom, schází-li zákonem vyžadovaná obžaloba. Nedoručení obžalovacího spisu obžalovanému není zmatkem, byl-li obžalovací spis přečten při hlavním přelíčení a obžalovaný o jeho obsahu vyslechnut, aniž co v tom směru namítal.

Tisková novela (zákon ze dne 30. května 1924, čís. 124 sb. z. a n.).

K obžalobě pro přečin proti bezpečnosti cti může dojiti k odsouzení pro přestupek zanedbání povinné péče redaktorské (§ 6 zákona) a naopak, návrh na potrestání pro onen přestupek může vésti k odsouzení pro delikt spáchaný obsahem tiskopisu (§ 267 tr. ř.).

O skutečnosti dotýkající se soukromého života (§ 489 tr. zák.) jest důkaz pravdy (pravděpodobnosti) vyloučen i s hlediska §u 4 zákona (§ 490 tr. zák.).

Zmatek čís. 9 b) §u 281 tr. ř. předpokládá výrok soudu o beztrestnosti ve smyslu §u 4 zákona.

(Rozh. ze dne 28. února 1927, Zm II 148/26.).

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmateční stížnost obžalovaného do rozsudku krajského soudu v Olomouci ze dne 27. ledna 1926, jímž byl stěžovatel uznán vinným přečinem proti bezpečnosti cti podle §§ 488, 491 a 498 tr. zák. a podle § 1 zákona ze dne 30. května 1924, čís. 124 sb. z. a n., pokud čelila proti odsuzujícímu výroku, jímž byl obžalovaný uznán vinným přečinem proti bezpečnosti cti podle §§ 488, 491 tr. zák., spáchaným obsahem zpráv uvedených v rozsudkovém výroku pod I. písm. a) — d) a pod II. písm. a), b) a c) první věta. Naproti tomu vyhověl zmateční stížnosti pokud čelila proti výroku, jímž byl stěžovatel uznán vinným přečinem proti bezpečnosti cti podle §u 489 tr. zák. a §u 1. zákona ze dne 30. května 1924, čís. 124 sb. z. a n., spáchaným obsahem zpráv v odstavci I. e) rozsudku

uvedených a druhou větou zprávy uvedené v odstavci II. písm. c) rozsudku a zprostil obžalovaného v tomto směru z obžaloby, mimo jiné z těchto

d ů v o d ů:

Zmateční stížnost obžalovaného uplatňuje číselně důvody zmatečnosti podle čís. 4, 5, 8, 9 písm. a), b), c) Šu 281 tr. ř. Zmatečnost rozsudku s hlediska důvodu čís. 9 písm. c) Šu 281 tr. ř. spatřuje stěžovatel v tom, že mu obžaloba nebyla vůbec doručena. Výtka ta je formálně pochybena, poněvadž tento důvod zmatečnosti předpokládá zákon porušující nebo nesprávně vykládající výrok o tom, schází-li po zákonu vyžadovaná obžaloba, výroku takového rozsudek však neobsahuje; rozsudek se nevyslovuje, zda pokládá obžalobu v souzeném případě za nutnou či zbytečnou, ani o tom, zda soukromému obžalobci právo obžalobní přísluší čili nic. Je však bezdůvodna i věcně. Že obžalovací spis obžalovanému doručen nebyl, je sice podle spisů pravda; než podle protokolu o hlavním přelíčení ze dne 27. ledna 1926 byl při něm obžalovací spis přečten a obžalovaný o obsahu jeho vyslechnut, aniž co v tom směru namítal.

Zmateční stížnost uuplatňuje důvod zmatečnosti podle čís. 9 písm. b) Šu 281 tr. ř., správně podle čís. 10 téhož Šu, neboť stížnost nedomáhá se z tohoto důvodu sprostění obžalovaného, nýbrž jen omezení jeho odsouzení na odsouzení pro přestupek Šu 6 nov. ze dne 30. května 1924, čís. 124 sb. z. a n. Zmateční stížnost poukazuje k průběhu a obsahu trestního řízení, z něhož nutno tu vytknouti některé skutečnosti: Dne 25. dubna 1924 vyšel pozastavený článek. Dne 6. května 1924 došly ke krajskému soudu v Novém Jičíně dva obdobné návrhy Josefa J-e a Marie B-ové na »prozatimní vyhledávání pro přečin podle Šu 488 tr. zák. proti neznámým pachatelům«; žádáno dále o výslech zodpovědného redaktora o osobě původce článku a o domovní prohlídku za účelem vypátrání rukopisu. Oba návrhy vztahovaly se na článek, jenž je podkladem tohoto trestního případu a z něhož určitá místa byla pozastavena jakožto urážlivá, a ohlašovaly, že navrhovatelé podají soukromou obžalobu pro urážky na cti proti původci článku a, nebude-li vypátrán, že navrhnou potrestání zodpovědného redaktora pro přestupek zanedbání povinné péče. V obou těchto návrzích byla označena určitá místa článku za urážlivá, a jsou to táž, která jsou uvedena v rozsudkovém výroku pod I. písm. a) — d) a pod II. a) — c); první věta, kdežto místa rozsudkového výroku I. e) a II. c) druhá věta tam uvedena nejsou. Návrhům bylo vyhověno. Obviněný redaktor František K. odepřel při svém výslechu vypovídati, pátrání po rukopise článku zůstalo bezvýsledným. Dne 19. května 1924 vyzván krajským soudem právní zástupce obou udavatelů, by pod následky Šu 46 tr. ř. ve lhůtě 14denní podal další průvodní návrhy. Dne 27. května 1924 prohlásil Dr. F., jménem obou obžalobců (za každého zvláště), že navrhuje, by spisy byly postoupeny okresnímu soudu v Novém Jičíně, podle Šu 484 tr. ř. příslušnému, a by byl František K. potrestán pro článek III. zákona z 15. října 1868, čís. 142 ř. zák., poněvadž redaktor K. výpověď odepřel a prohlídka zůstala bezvýslednou.

Formálnímu návrhu bylo vyhověno a spisy postoupeny okresnímu soudu v Novém Jičíně. Na to okresní soud v Novém Jičíně dne 10. června 1924, spojiv obě trestní věci ku společnému projednání, usnesl se k návrhu obviněného postoupiti spisy místně příslušnému okresnímu soudu v Olomouci. Okresní soud v Olomouci pak dne 1. července 1924 postoupil spis sborovému soudu v Olomouci k dalšímu řízení podle §u 28 tisk. novely čís. 124/24, jež zatím nabyla platnosti. Krajský soud v Olomouci dal dne 14. července 1924 zodpovědně slyšení Františka K-e podle §u 5 nov. Na to František K. podáním ze dne 29. července 1924 prohlásil, že je původcem článku, praví, že mohl tvrzení článku pokládati za pravdivé podle informací daných mu osobami plně věrohodnými, že článek psal a uveřejnil v zájmu veřejném, a nabízí důkaz ve smyslu §u 4 nov., — zároveň však navrhuje, by trestní řízení bylo podle §u 530 tr. zák. zastaveno, poněvadž soukromí obžalobci nepodali návrhu, jak jim pod preklusí bylo uloženo, nýbrž navrhli jen zavedení řízení pro článek III. a tím se zřekli dalšího řízení a navrhli zastavení řízení pro přečin podle §u 493 tr. zák., takže řízení bylo podle §u 46 tr. ř. zastaveno. Toto podání zůstalo nevyřízeno a dne 17. srpna nařízeno hlavní přelíčení o přestupku podle §u 6. novely. Dne 18. září 1924 při hlavním přelíčení, prováděném před tříčlenným senátem krajského soudu v Olomouci, obžalovaný navrhl, by jednání podle §u 46 tr. ř. odpadlo. Uvádí, že článek četl a myslel, že prospěje zájmu dobré věci. Vyhlášeno usnesení, že jednání odpadnouti nemůže (důvody neuvedeny). Nastoupen a připuštěn důkaz pravdy a obžalovaný dostal lhůtu k jeho provedení. Obžalovaný jí použil a na to prováděny důkazy z obou stran nabídnuté. Při druhém hlavním přelíčení dne 29. listopadu 1924 obhájce obžalovaného namítl, že příslušným jest soud kmetský, a že tříčlenný soud je nepřislušným, jelikož podle hájení se obžalovaného jde o přečin podle tiskového zákona. Dále žádal obhájce, by soud uvažoval o tom, zda nejsou obžalobci s dalšími návrhy prekludováni a zda obžalobci mohou rozšířiti obžalobu na přečin vzhledem na promlčení. Soukromí obžalobci totiž prohlásili, že rozšiřují obžalobu (dosud nepodanou) na přečin, poněvadž obžalovaný doznává, že dal článek vědomě do tisku, a navrhují pro případ, že soud se usnese na své nepřislušnosti, by byla věc odstoupena senátu kmetskému. Soud se usnesl, že se věc odstupuje soudu kmetskému, jelikož podle hájení se obžalovaného jde o přečin podle tiskového zákona. Obžalobci pak ještě znova písemně navrhli, by věc byla postoupena kmetskému soudu. Kmetický soud nařídil přelíčení, jež prováděno dne 31. prosince 1924 (bez obžalovacího spisu). Obhájce při něm namítal preklusi a promlčení obžaloby. Soud vyslovil, že o preklusi a promlčení obžaloby bude rozhodnuto při rozhodování ve věci samé. Na to nabídnuty a pak v dalším řízení prováděny důkazy. Dne 26. října 1925 došel obžalovací spis v jednom vyhotovení, jež obžalovanému doručen nebyl. V něm pozastaven celý článek. Posléze provedeno dne 27. ledna 1926 poslední hlavní přelíčení, při němž obžalovací spis přečten, provedeno průvodní řízení a vynesen rozsudek.

Zmateční stížnost na tomto podkladě dovozuje, že nutno za to míti, že obžalobci se vzdali stihání pro přečin, protože ve lhůtě dané jim usnesením ze dne 7. května 1924 č. j. Tl IX 13/24 a Tl IX 14/24 pod

následky Šu 46 tr. ř. navrhli jen stihání pro přestupek opomenutí povinné péče redaktorské a neučinili dalších návrhů k udržení obžaloby pro přečin. Tím prý nastala prekluse ve smyslu Šu 46 tr. ř. a nebyli obžalobci oprávněni obnoviti návrh na stihání pro přečin, zejména po uplynutí tří, po případě šestiměsíční lhůty promlčecí. Rozsudek vyřizuje již řečenou, při hlavním přelíčení konečnému rozhodnutí vyhrazenou námitku obžalovaného v podstatě takto: Podle ustanovení článku III. zákona ze dne 15. října 1868, čís. 142 ř. zák. zodpovědný redaktor zodpovídá za zanedbání povinné péče, když mu nelze přičítati zločin po případě přečin, takže obžaloba pro tiskový delikt obsahuje zároveň v sobě obžalobu pro zanedbání povinné péče. V trestním řízení bylo od podání trestního oznámení podle zákonných předpisů nepřetržitě pokračováno, nejprve pro přečin, později pro přestupek opomenutí povinné péče, načež bylo jednáno dále pro přečin proti bezpečnosti cti, když se obžalovaný za trestního řízení k trestnému činu přiznal, následkem čehož nelze tu mluvit ani o preklusi ani o promlčení trestného činu (§ 27, 40 tiskového zákona). Proti tomu namítá zmateční stížnost, že sice v návrhu na stihání tiskového přečinu je obsažen i návrh na stihání přestupku opomenutí povinné péče redaktorské, že však tomu není i opačně, jestliže se strana žalující vzdala již ve smyslu Šu 46 tr. ř. žalobního nároku pro přečin, neučinivši povinného návrhu; §§ 27 a 40 tiskového zákona se tu prý nelze dovolávat na důkaz toho, že bylo v trestním stihání nepřetržitě pokračováno, neboť ve stihání přečinu nastalo přerušení, zaviněné obžalobci a trvavší více než 3—6 měsíců; že nebylo pokračováno ve smyslu zákona, by se řízení organicky vyvíjelo ve smyslu trestního řádu, jak předpisuje § 46 tr. ř. Zmateční stížnosti nelze dáti za pravdu. Není třeba v souzeném případě blíže dovozovati, jaká je právní povaha deliktu podle článku III. (čís. 1.) zákona ze dne 15. října 1868, čís. 142 ř. zák., správně ovšem nyní pro obor zákona ze dne 30. května 1924, čís. 124 sb. z. a n. podle Šu 6. tohoto zákona, ani, jaký je poměr mezi tímto přestupkem a mezi přečinem proti bezpečnosti cti, spáchaným obsahem uveřejněného článku, neboť toho vývody zmateční stížnosti nevyžadují. Spočíváť hmotněprávní výtka stížnosti jen na předpokladu, že se žalující strana vzdala žalobního návrhu pro přečin, a stížnost sama o tom nepochybuje, že jinak v návrhu na stihání pro přestupek zanedbání povinné péče redaktorské je obsaženo i oprávnění stihati přečin (spáchaný obsahem zprávy). Stačí proto vytknouti hlavní právní hlediska tu rozhodná: přestupek článku III. (čís. 1.) onoho zákona, nyní Šu 6 tisk. novely předpokládá obsah tiskopisu, zakládající skutkovou podstatu deliktu, jenž jen proto nemůže býti zodpovědnému redaktorovi přičítán za zločin nebo přečin, poněvadž v jeho osobě nenastaly trestním zákonem vyžadované subjektivní předpoklady viny, takže svou podstatou znamená přestupek ten kulposní formu spáchání onoho trestného jednání, jež je stělesněno v obsahu tiskopisu. Společným základem podle těchto okolností různého právního posouzení je týž čin: v periodickém tiskopise uveřejněná zpráva, zakládající svým obsahem skutkovou podstatu zločinu nebo přečinu. Dovoláváno-li se soudu o potrestání tohoto činu, nesmí sice soud jíti za meze činu, jak byl zjištěn výsledky hlavního přelíčení a pokud byl podkladem obžaloby (§ 267 tr. ř.) není však jinak

v jeho právním posouzení obmezován právním podřaděním obžalobcovým (§§ 262, 267 tr. ř.). Může proto netoliko o obžalobě pro delikt úmyslně spáchaný dojít k odsouzení pro přestupek zanedbání povinné péče redaktorské, shledáno-li, že přečin nebo zločin objektivně obsahem článku spáchaný nemůže býti z důvodů subjektivních redaktorovi jako takový přičítán, může však naopak také návrh na potrestání pro onen přestupek vésti k odsouzení pro delikt spáchaný obsahem tiskopisu — ve kterémžto případě ovšem může nastati nutnost přesunu věci na soud věcně příslušný; vždyť by soudce ani nemohl odsouditi redaktora pro přestupek předpokládající pouhou nedbalost, vylučující však zlý úmysl, jakmile by zjistil subjektivní náležitosti skutkové podstaty vyžadující zlý úmysl. Zákon nedává žalobci nikde právo, by omezoval soudce svými návrhy v právním posouzení činu jemu ku zjištění a posouzení předloženého. Na takovýchto jeho návrzích proto nezáleží, jakmile se dovolal soudce k rozhodnutí o určitém činu a dokavad svého návrhu na posouzení tohoto činu neodvolal. (Srovnej Liszt, Lehrbuch des österreichischen Pressrechtes, §§ 60, 61, rozh. víd. sb. čís. 3391, 3447). Z toho plyne pro souzený případ: Totožnost toho, zač byl obžalovaný odsouzen pro §§ 488, 491, 489, 493 tr. zák., §u 1. tisk. nov. a toho, zač chce býti posuzován jen podle §u 6 novely, je nesporna: jde vždy o týž obsah pozastaveného článku. Trestní řízení počalo dne 6. července 1924 včas (§§ 530, 531 tr. zák.) návrhem na zavedení přípravného vyhledávání proti neznámým pachatelům pro urážku na cti, spáchanou obsahem článku. Skončeno bylo napadeným rozsudkem. Nebylo nikdy přerušeno ve smyslu trestního řádu a nedošlo zejména nikdy ohledně zažalovaného činu k možnostem §u 530 tr. zák., §§ 46^a a 259 čís. 2 tr. ř. Měnilo se jen právní podřadění činu v obžalobních návrzích a s ním příslušnost soudu podle toho, jak se kdy jevila stíhatelnou vina Františka K-e. Jakmile František K. přihlásil se za pisatele a tím umožnil posuzovati obvinění s hlediska přečinu (dolosního), správně byla věc převedena z řízení přestupkového do řízení před soudem kmetským. Na právní kvalifikaci činu soukromí obžalobcové působiti ani nemohli v tom směru, že by byli soud omezili na posuzování činu s hlediska §u 6 nov. Vyzvání ze dne 19. května 1924 obžalobcové ve lhůtě jim dané vyhověli návrhem na stíhání téhož činu, byť v podřadění jeho pod článek III. onoho zákona a tím odvrátili od sebe následky §u 46 tr. ř.: čin zůstal stíhán. Důsledně nespočívalo, poněvadž spočívati nemohlo, v tom, že soukromí obžalobci podáním ze dne 27. května 1924 navrhli pouze potrestání Františka K-e pro přestupek článku III. zák. čís. 142/68, vzdání se obžalobního nároku pro přečin tiskové urážky na cti. Jsou tedy dotyčné výtky zmateční stížnosti bezdůvodny.

Zmateční stížnost napadá dále s hlediska čís. 9 písm. b) §u 281 tr. ř. rozsudek v jeho výroku (umístěném nepřipadně v onen oddíl důvodů, jenž se týká urážek na cti faráře J-e), že není podle §u 490 tr. zák. přípustným důkaz pravdy o tvrzeních zprávy, že farář J. dostal tučnou faru, Marii B-ovou nádavkem jako hospodyně, která mu přinesla věnem správcovství české školy, a něž se s ní dělil, — a to proto, že se tyto okolnosti týkají skutečností života soukromého ve smyslu §u 489 tr. zák. Zmateční stížnost nadhazuje otázku, zda je tu okolnost života sou-

kromého a zda tu není podnětu bičovati zlořád v zájmu veřejném, protože tu šlo o vztah k veřejné škole učitelky a faráře, představitele mravnosti venkova. Stížnost poukazuje k některým okolnostem, jež prý byly průvodním řízením prokázány a dospívá k závěru, že tu nešlo o pouhou skutečnost soukromého života, nýbrž o zlořád budící pohoršení, kazící veřejnou mravnost a důvěru ve správu školy a solidnost duchovního správce. Za těchto okolností je prý důkaz pravdy (pravděpodobnosti) ve smyslu §u 490 tr. zák. a §u 4 novely čís. 124/1924 přípustný a úplně se zdařil. Zdařil-li se důkaz pravdy nebo pravděpodobnosti čili nic, o tom rozhoduje nalézací soud a nikoli zmáteční stížnost. Rozsudek se svého stanoviska takového výroku neobsahuje a nemůže tedy ani zrušovací soud operovati těmi nebo oněmi okolnostmi v tomto směru tvrzenými jakožto dokázanými. Přes to budiž poukázáno k tomu, že některé z okolností, k nimž tu poukazuje zmáteční stížnost, přicházely by v úvahu jedině s hlediska oné části zprávy, že se P. J. s M. B-ovou dělil o správcovství školy, kterýžto výrok však ani nebyl pozastaven v původních trestních oznámeních, ani není podkladem odsuzujícího výroku; ostatní tvrzené okolnosti, poukazující k důvěrnosti styků mezi soukromými obžalobci týkají se ovšem cti se dotýkajících skutečností jejich života soukromého, jak správně bylo uznáno soudem nalézacím. O takových skutečnostech je podle §u 490 tr. zák. důkaz pravdy vyloučen vždy a zákon nepřipouští v tomto směru důkazu pravdy ani s hlediska zájmu veřejného. Hledisko to osvojuje si teprve ustanovení §u 4 nov., jež však výslovně připouští beztrestnost obžalovaného za určitých podmínek tehdy, »vyžaduje-li zákon k beztrestnosti důkazu pravdy«, čímž je přímo vyloučeno dovolávat se této stati zákona na dosažení beztrestnosti ve směrech, kde zákon ani důkazu pravdy nepřipouští. Že pak novela čís. 124/24 nemínila upustiti od zásady ochrany života soukromého a rodinného před vyjevováním jeho skutečností, pokud jsou povahy cti se dotýkající, plyne i z ustanovení §u 18 odst. druhý zákona, a je také výslovně uvedeno v důvodové zprávě čís. 4569 tisk. 4520 str. 20 slovy: »Ústavně právní výbor jsa si vědom . . . úlohy veřejného tisku . . . poskytl tomuto a to v případech, v nichž šlo pachateli deliktů proti bezpečnosti cti zřejmě a v prvé řadě o ochranu zájmu veřejného a nikoliv o skandalisování, výhodnější postavení tím, že nežádá k beztrestnosti pachatele plný důkaz pravdy, nýbrž pouze důkaz takových okolností, pro které tvrzení mohlo býti důvodně pokládáno za pravdivé. Jest ovšem doložiti, že ustanovení toho nemůže býti použito v těch případech, kde zákon vylučuje důkaz pravdy, a také toho není zapotřebí, ježto v takovýchto případech, v nichž jde o urážky spáchané vyjevováním skutečností soukromého života obžalobcova, není veřejný zájem na uveřejnění takové zprávy vůbec dán.«

Rozsudek shledává dále, že se důkaz pravdy nezdařil obžalovanému ani ohledně výroků zažalované zprávy, v nichž podle výroku (odst. 1. pod a — d) shledána skutková podstata urážek podle §§ 488, 491 tr. zák. na cti P. Josefa J-e. Zmateční stížnost napadá výrok ten v jeho odůvodnění s hlediska důvodů zmátečnosti podle čís. 4, 5 a 9 písm. b) §u 281 tr. ř. Dovolávajíc se čís. 9 písm. b) §u 281 tr. ř. vytýká stížnost,

že nalézací soud měl připustiti a hodnotiti důkaz pravděpodobnosti, neboť tu prý docela jasně jde o pranýřování zlořádů v zájmu veřejném, čímž věcně vytýká rozsudku, že se vůbec nezabýval otázkou beztrestnosti obžalovaného ve smyslu Šu 4. novely. Zmateční stížnost není v tomto směru provedena podle zákona. Rozsudek neobsahuje výroku o beztrestnosti podle Šu 4. novely, jak stížnost sama uznává, a nelze proto pro tento nedostatek formálního předpokladu uplatňovati hmotně-právní důvod zmatečnosti čís. 9 písm. b) Šu 281 tr. ř. Nedostatek ten bylo by lze napadati jen s hlediska čís. 5 Šu 281 tr. ř. tím způsobem, že by stěžovatel dokazoval napadenému rozsudku neúplnost v tom směru, že, ač tu byly splněny veškeré návěty § 4. tisk. nov., soud k nim nepřihlížel a proto dotyčný výrok neučinil. Zmateční stížnost sice činí ohledně otázky, zda se zdařil obžalovanému důkaz pravdy či nic, četné výtky po rozumu Šu 281 čís. 4 a 5 tr. ř., neuvádí však žádné výsledky průvodního řízení, podle nichž měl nalézací soud přijíti k názoru, že jsou tu veškeré v Šu 4 novely osvědčené návěty dány, kdyby je byl náležitě hodnotil. Stížnost zejména neuvádí žádných okolností, soudem neuvážených, z nichž by se dalo souditi na zřejmý úmysl, chrániti především veřejný zájem. To pak měl učiniti obžalovaný též zvláště proto, že v závadném článku byly uváděny též okolnosti života soukromého, ohledně nichž jest důkaz pravděpodobnosti nepřipustný. Neuplatnila tudíž stížnost zmatek podle Šu 281 čís. 5 tr. ř. v onom směru tak, jak učiniti měla.

Čís. 2679.

Podmíněné odsouzení (zákon ze dne 17. října 1919, čís. 562 sb. z. a n.).

Výkon trestu z důvodu Šu 6 čís. 1 zákona lze naříditi pouze do konce zkušební doby.

Účinek podle Šu 1 odstavec druhý zákona nastává osvědčením se, nikoliv teprve výrokem soudu o osvědčení.

(Rozh. ze dne 1. března 1927, Zm I 107/27.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací uznal po ústním líčení o zmateční stížnosti generální prokuratury na záštitu zákona právem: Usnesením okresního soudu v Jindřichově Hradci ze dne 24. června 1926, jímž bylo nařízeno podle Šu 6 čís. 1 zákona o podmíněném odsouzení čís. 562/19, by trest uložený obžalovanému podmíněně rozsudkem téhož soudu ze dne 30. května 1923 byl vykonán, jakož i potvrzujícím usnesením krajského soudu v Čes. Budějovicích ze dne 3. srpna 1926, byl porušen zákon v ustanovení Šu 6 čís. 1 zákona ze dne 17. října 1919, čís. 562 sb. z. a n., usnesení ta se zrušují a okresnímu soudu v Jindřichově Hradci se ukládá, by o tom, zda jest naříditi výkon odloženého trestu, znova rozhodl.

Důvody:

Obžalovaný byl rozsudkem okresního soudu v Jindřichově Hradci ze dne 30. května 1923 odsouzen pro přestupky §§ 197, 461 tr. zák.